

lauda. Isa laulis salmi, Enno luges sõõgi palve ja siis jooksis rõõmus jut wirtsli ja pipra asemel. Küll aga täna lauleti kirikus lenaste, ütles Enno, olid üsna wõerad, wist õhtu poole annawad need kaagikus kontserti, ega meie omad nende wastu ei sa.

Meie lauljad saaks küll, aga nende juhataja on wäese tundmisega, wana tiskerisell, mis see suurt laulust teab, meie tahtsime uut lihelkonna koolmeistri saada, aga kontwent ei annud sugugi järele, wana hea lullali — ütles isa.

Kust tema siis leiba peab saama, on juba täna aega siin tööd teinud ja nüüd tabetaks hulkuma saada, meie lihelkond on ka otse ilma aruta, ütles Meeta.

Seda ei ole ta mitte, meie tahtsime teda kōstriks jätta ja temale abi wõtta, aga ka sedagi ei antut järele.

See on teine asi, kas Enno läheb ko pidule?

Kui isa lubab siis jah, ega ma palju raha seal kuluta ja siis tean ka midagi rääkida.

Keda siis jälle jooksete, magage parem kodu, homme ehk läheb kuhugi weel — ah ja meil ei ole enam sõnnitu weo päewi tasuda, aga ehk hakate jõe heinamaad tegema.

Ega meie laugest senna jõe ja ma tahtsin Meetat ka ühes wõtta.

Ema linno puu andis täna tugewa teise pere, ütles Meeta, on kõik ilusast puus.

See on kena, nüüd on minul neli meist puud, kaks wõtan sügise ära ja saan nüüd saapad ja soja rätli — ütles ema.

Seda wõid ka ilma meist puute saada, ütles isa, aga ma tahaks ka täna nälja maatama minna.

Läbeme siis kõik ema ka, ütles Enno.

Ega ta kahju teeks, aga kodu jääb ütsi sulase ja tüdrukute hoolets ütles isa.

Minna jäen kodu, wõite kolmefeisi minna, aga tulge pea tagasi.

Täna wõga, ütles Meeta, ma jooksen enne oma sõbrana Salme juurde, ehk tuleb tema ka, küll seal jälle kōllu saame.

Ega sina ilma Salmeta kuhugi wõi minna, teie wahel on kui Taaweti ja Joonatani sõprus.

Salme on kena tuline inimene ütles Enno.

Seda ma arwan ka wend, paremad noort tüdrukut mo meie wallas ei tunne, karme tööle ja osaw, ning pealegi peemebe tütar, tema isal on wäesed maad, aga mis Salme senna wõib teha. — Ma tunnen teda juba ammugi ütles Enno, mittu ihuwad juba hammast tema järele, saab näha kelle majasse ta kukub.

Minna tean küll, kelle majasse, ütles Meeta.

Kelle, ütle armas õde? küsis Enno.

See on minu saladus, küll sa ütsford isegi kuulda saad. — Sest oleks otse meie majasse hea tulija saanut, ütles ema. Kahju et juba ära on südame annut.

Mingu ikka Enno wõi täna järele, siis on teised kõik maha jäetud, urises isa.

Enno ei lausunut sõna, sõi wägaselt ja läks peale sõõgi lauldes õunapu uida, kuhu ka Meeta tõtas.

Kuule armas õde, kes on Salme peidmees?

Plus kena mees, ritas ja armas, kahju et ilus neitsi sinu kääst ära läheb, oled wana loru wafikas, kõige parema suu täie annad wõerale, Salme oleks kui sinule loodut. Ma arwastin seda ka, aga kui ta minu osaks on loodut, ega seda siis teised ei saa, ma lähels sinuga heameelega ühes.

Kes teab kas isa tuleb, siis läheme, ma panen ennast ilusa riide ja Salme teeb seda ka, sinu ostetud lindi panen esimest korda juustesse.

Kas Salmel ka peaks niisugust olema?

Ega temal seda wist ei ole.

Minul on weel üks niisugune, ma ostsin see kord kaks, anna õige teine temale, ta on minu kapis, ma toon kohe.

See on kena, wõttes Meeta iseeneses, kui ma Salmet weel majasse toon, siis on mo suurem soow täidetud.

Sab siin on lint, ära ütle et minu kääst tuleb, maksab oma 150 kopikat.

Pileti pead temale ka ostma, maksab 20 kop, ega see sinule suur asi ole.